

Туристичний альбом «Унікальні місця України, які варто побачити кожному» (до Всесвітнього дня туризму)

Підготувала
бібліотекар II категорії
Кривешко Тетяна

Україна неймовірно красива та багата країна із величезним туристичним потенціалом. На жаль, сьогодні українці, у своєму туристичному маршруті, здебільшого бачать лише відпочинок на морі або у Карпатах, в той час як більшість унікальних (і не лише для України, а й світу) туристичних об'єктів залишаються для нас невідомими.

Пропоную короткий огляд природних див України. Цей список становить 21 об'єкт, але його можна продовжувати і продовжувати.

Водоспад Білі камені – одне з наймальовничіших місць Дніпропетровщини

Водоспад Білі камені з'явився у 1932 році, коли було створено Карачунівське водосховище на річці Інгулець .

Висота водоспаду становить 12 метрів.

Водоспад та береги водосховища утворені на базі гранітних порід та порогів ріки Інгулець. На берегах розташовані лісосмуги. Камені-сходи водоспаду майже завжди вкриті щільною білою піною стрімкої води. Взимку тут відкривається неймовірно красиве видовище на тлі ясної небесної блакиті – білі крига та сніги. Немов гігантські сталактити нависають над засніженою річкою, а зверху, по них та по мерзлому камінні, тече льодяна вода. Звідси і назва водоспаду. Хоча є інша версія: на поверхню тут виходять пороги Інгульця з породи світлого кольору.

Неподалік є ще одна історична пам'ятка міста – величний залізничний міст, який з'єднує обидва береги Інгульця. З нього відкривається захоплюючий краєвид: направо – водоспади і Карачунівське водосховище, наліво – майже весь Кривий Ріг. Міст, заввишки 53 м та довжиною 161 м, збудований ще у 19 столітті за проектом архітектора Боголюбського, і є найвищим мостом Криворізького басейну.

Влітку біля водоспаду багато відпочиваючих, попри те, що навіть у спеку вода у ньому завжди прохолодна. Навколо можна зустріти багато рибалок, адже місцина славиться добрим ловом. Тут плавають судак, плотва, сом, щука, окунь, сазан, а також водяться раки.

*Базальтові стовпи –
унікальна пам'ятка природи,
що не має аналогів у світі*

Базальтові стовпи – геологічна пам'ятка природи місцевого значення в Україні. Розташована в Костопільському районі Рівненської області, біля сіл Базальтового, Берестовця, Нового Берестовця.

Базальтові стовпи – різновид базальтів, що має в поперечному перерізі форму від чотирьохгранних до семигранних. Товщина стовпів коливається в межах від 0,6 до 1,2м. Переважають із товщиною 0,8-1,0м. Висота – від 3-х до 30м. Мають властивість давати прямий рівний розкіл.

Заказник є комплексним: стратиграфічний, петрографічний, мінералогічний, палеовулканічний, розташований на західному схилі Українського кристалічного щита. Загальна протяжність відслонень базальтів у межах заказнику 180 – 230м. Також на території заказнику є мінерали: адуляр, хлорит, яніт, кварц, халцедон, кальцит, барит, гематит, пірит, марказит, псиломелан, борніт, азурит, мідь самородна.

Маленький фьорд в серці України – Буцький каньйон

Мальовничий гранітний каньйон на річці Гірський Тікич біля села Буки (кордон Черкаської та Вінницької областей) входить в сотню найкрасивіших місць України і знаходиться на другому місці рейтингу «Сім чудес Черкащини». А в плані природної нетиповості, Буки займають в нашій країні одне з перших місць.

Перед входом в Буцький каньйон води Гірського Тікича стрімко скочуються з брили граніту, тим самим створюючи гучний водоспад Вир. Це чудо природи не залишилося непоміченим і ще в 1972 році даному об'єкту був привласнений статус державного пам'ятника природи місцевого значення. Біля водоспаду ще в XIX столітті побудували великий водяний млин, від якого збереглися тільки фрагменти.

Сюди частенько з'їжджаються альпіністи. Вони говорять, що тренуватися в скелелазінні можна навіть на скелі у вигляді людського профілю в самому кінці каньйону, яка здається зовсім непристосованій для альпінізму.

Світанок в Буках нікого не залишає байдужим. У народі Буцький каньйон називають “маленькою Швейцарією” ... Місцеві жителі кажуть, що Буки найкраще відвідувати весною – тут дуже багато квітів, навіть ростуть дикі тюльпани і дикий часник. А на луках пасуться кози, причому цілими родинами – серед дорослих тварин стрибають чорні, білі або чорно-білі козенята. Корови тут не особливо популярні.

Якщо пройти трохи вперед, то ви зможете побачити першу в Україні гідроелектростанцію, але зараз вона не функціонує.

Буцький каньйон – це маленький фьорд в серці України ... Побувавши в Буках один раз – все одно захочеться повернутися!

*У долині Південного Бугу
виявлено 98 археологічних
пам'яток*

Гранітно-степове Побужжя – природний комплекс в Україні, у межах північно-західної частини Миколаївської області – одна з найдавніших ділянок суші Євразії, яка не поринала в морські глибини вже понад 60 мільйонів років і грала роль одного з центрів видоутворення Причорномор'я. Майже упродовж 40 км. Південний Буг тече тут у крутих кам'янистих берегах, утворюючи вузьку каньйоноподібну долину з величними гранітними скелями, порожистим руслом, водоспадами та островами. Гранітно-степове Побужжя – це справжня гірська країна серед Українського степу.

Гранітно-степове Побужжя має дуже велику історико-культурну цінність. Парк надзвичайно багатий на археологічні пласти: палеоліт, мезоліт, неоліт, мідний і залізний віки, епоха бронзи, черняхівська та трипільська культури, свідоства поселень кімерійців, савроматів, скіфів, ольвіополітів, древніх слов'ян, римлян. Всього в долині Південного Бугу між селами Мигія та Олександрівка виявлено 98 археологічних пам'яток.

Каньйон Південного Бугу має унікальний рекреаційно-оздоровчий потенціал. Тут зосереджені значні запаси лікувальних радонових вод. Вже багато років Бузькі пороги є Меккою водних туристів. В урочищі Протіч розташована одна з найкращих в Європі природних трас водного слалому. Стрімкі скелі каньйону - улюблене місце змагань спортсменів-скелелазів. Мальовничі ландшафти краю приваблюють багатьох любителів пішого туризму, дарують незабутні враження від спілкування з природою. Територія парку є об'єктом наукових досліджень, місцем пізнавальних і навчальних екскурсій, служить базою для проведення навчальних польових практик провідних вузів країни.

Старуня – єдиний діючий вулкан України

Старуня – село Богородчанського району Івано-Франківської області, в передгір'ї Горганів.

В с. Старуня є грязьовий вулкан. Геологічна пам'ятка природи — єдиний і унікальний не тільки у Карпатському регіоні, але й у світі. Своїм виникненням він зобов'язаний насамперед людям. Понад століття тому тут почали розробляти нафтові та озокеритні родовища. Грунтові води, насичені киснем, тепер проникають углиб землі на тисячу метрів, викликають окислення нафти, що й дає той приплив теплової енергії, яка живить вулкан.

Старунський грязевий вулкан

Вперше вулкан проявив себе 1977 року після землетрусу в горах Вранча в Румунії та сягав 3 м висоти. Тоді на конусоподібному пагорбі діаметром близько 50 м з'явилися перші кратери, з яких вихлюпувалися рідина, грязі та газ. Відтоді вулкан «дихає» через десятки менш активних міні-кратерів і зараз у рельєфі нагадує грязеву пляму. Сьогодні вулкан має 8 кратерів і 12 непостійних мікрократерів, які виділяють газ, воду, глинисту пульпу, інколи нафту або її складники. Водночас наявні на території Старунського вулкану озокерит, гарячі грязі, води високої мінералізації мають цінні лікувальні властивості.

Науковці мають декілька точок зору на причини виникнення цього геологічного дива. За однією з гіпотез, вулкан утворився на так званій антиклінальній складці, тобто випуклій структурі, яка має кілька розломів земної кори. Внаслідок певних фізико-хімічних процесів на глибині 600–1000 метрів і відбуваються виверження грязей, мінеральної води, розсолів. Тут також утворюються сполуки свинцю, цинку, є прояви новітньої тектоніки, молодих рухів земної кори. За перших 7 років ця територія піднялася на 1 метр.

*В Україні знаходиться
єдина у Європі
долина нарцисів*

На території Хустщини маємо Хустський масив Карпатського заповідника "**Долина нарцисів**". Саме тут ростуть унікальні дикі гірські нарциси, які не збереглися ніде більше у Європі. Як стверджують вчені, в льодовиковий період сталися геологічні катаклізми, і з гір сповз величезний шмат землі разом із рослинами, які й стали знаменитістю цієї долини.

Навесні ця місцевість отримує надзвичайно ошатний вид. У березні долину прикрашають ніжні проліски, у квітні на зміну їм приходить білоцвіт. Потім настає травень. І тоді долина нарцисів перетворюється. Як у чарівній казці, вона покривається суцільним килимом білосніжних нарцисів. Їх не висаджувала рука людини. Їх посіяла сама природа. Це дикі родичі садових нарцисів – нарциси вузьколисті.

Долина у травні

Дикі нарциси на вид дуже схожі на садові. І запах у них такий же приємний. Тільки дикі нарциси вище, а квітка крупніше, ніж у садових, і досягає в діаметрі іноді 10 сантиметрів.

Проте, Долина нарцисів завдячує своєю славою не лише нарцисам. Тут зустрічаються також інші види рослин, які занесені до Червоної книги України. Це, наприклад, астранція велика, пізньоцвіт осінній, шафран осінній, кандик собачий зуб, підсніжник, білоцвіт весняний та цілий ряд орхідей. Тут живуть такі рідкісні види тварин, як тритон звичайний та озерна жаба.

Особливо багато видів метеликів: такі красені як адмірал, денне павине око, жалібниця, будяківка, бражник винний малий – не диво для цього регіону. Зустрічаються також і махаон, подалірій, бражник Прозерпіна, сатурнія мала, які занесені у Червону книгу України. З огляду на таке різноманіття метеликів Долина нарцисів могла називатися також і долиною метеликів.

Найбільший каньйон України знаходиться у Криму

Великий каньйон Криму є найбільшим каньйоном в Україні. Він знаходиться в Кримських горах в 5 км. на південний схід від села Соколине Бахчисарайського району АР Крим.

Каньйон сформувався у верхньоярських масивних вапняках під дією водної ерозії близько 1,5 - 2 мільйони років тому на місці тектонічної тріщини.

Є північно-східним кордоном Ай-петринського масиву, масиву м. Бойка. Глибина каньйону перевищує 320 м, довжина 3,5 км, ширина в деяких місцях не перевищує 3 м. Абсолютна висота ложа каньйону становить близько 500-600 м.

В результаті дії водної ерозії утворилося русло каньйону, яке являє собою западину з гладкими стінами по бортах, з нагромадженнями брил і валунів на дні, з порогами (виходами більш твердих гірських порід), водоспадами до 3-4 метрів заввишки і з ерозійними котлами (так званими ваннами) глибиною до 2,5 метрів, шириною в обидва борти і довжиною до 10 метрів (в каньйоні налічується більше 150 подібних котлів).

Каньйон зрошують численні гірські потоки, струмки і джерела (найбільш великий з них – панія має середньорічну витрату води – 350 літрів в секунду), які на виході з ущелини зливаються в річку Аузун-Узень.

Тільки в період другої половини літа і восени, коли випадає мало опадів, каньйон стає майже сухим і доступнішим для огляду.

У дощ знаходиться в каньйоні небезпечно, в каньйоні посилюються каменепادي, з цієї причини і в суху погоду небезпечно підходити до стін каньйону. Після проливних дощів по руслу несеться руйнівний водяний потік, що змитає на своєму шляху важкі валуни.

У каньйоні особливий мікроклімат, що сформувався завдяки його геоморфологічним особливостям і розташуванню. Відмінною рисою мікроклімату є більш високий рівень вологості і більш низький рівень температур, в порівнянні з навколишньою територією. Рослинність тут розвивається із запізненням на 3-4 тижні, в порівнянні з навколишніми лісами.

Раніше, приблизно 150 мільйонів років тому, на цьому місці вирував справжній океан і вулкани, які вивергалися на дні океану, залишили наслідки у вигляді скелястих місць каньйону.

Великий каньйон Криму приваблює величезну кількість туристів в літній період. В серпні місяці найкращий час для здійснення спуску по ущелині.

*Озеро Берестувате –
не має дна, ніколи не замерзає
та не прогрівається, має
плавучі острови і не перестає
дивувати*

Озеро Берестувате або як його ще називають «**Чорне озеро**», знаходиться в Кіровоградській області і є одним з найнезвичніших та найзагадковіших місць України. Вже вражає те, що на території болота зосереджені сфагнові мохи, хвощі, папороті та різноманітна рослинність, що характерна не для центральної України, а для Полісся.

Однак це не найбільша його таємниця. Сьогодні ніхто не знає глибини озера. Про нього кажуть, що воно не має дна! Численні спроби виміряти не увінчалися успіхом.

Існує версія про подвійне дно, перше з яких утворено гілками на опалим листям.

Вода в озері дуже холодна, і має майже однакову температуру у всі пори року. Влітку – дуже холодна, а взимку – не замерзає. Максимум на що спроможна літня спека – це прогріти озеро на глибину не більше одного метра.

В озері живе лише один вид риби – земляний карась. В більшості випадків він має золотистий колір, але трапляються й особини чорного кольору.

Однак на цьому загадковість озера не вичерпується, адже поруч з іншими аномаліями, на озері містяться плавучі острови, з рослинністю та деревами. Це явище народило чимало міфів та страхів серед місцевого населення. Бували випадки, коли люди зупинялися на ночівлю на березі озера, а прокидалися на його середині.

Ну, і як належить такому місцю, там ходять чутки про затонулі скарби, які чекають, щоб їх хтось знайшов.

Як знайти: найпростіший спосіб побачити озеро – доїхати електричкою до містечка Знам'янка. А там знайти провідника, адже озеро розташоване на території лісового масиву площею 18353 гектари.

Українське озеро Кояське – друге найгарніше озеро світу

Це одне з найбільш красивих і неймовірно фантастичних місць в Криму. Біля озера, береги якого буквально всипані чудернацькими кристалами солі, вода набуває в залежності від сезону ніжно-рожевого чи яскраво-червоного кольору, і чомусь пахне фіалками. А найбільше захоплення викликають справжні соляні айсберги, що виступають з ідеальної дзеркальної гладі...

Воно розташоване там, де, здавалося б, нічого красивого і близько бути не може – посеред продуваючого всіма вітрами, в буквальному сенсі слова, посипаного сіллю і випаленим сонцем Кіммерійського степу. Така яскраво-рожева пляма, яка з висоти виглядає ніби украденою у моря і перефарбованою в інший колір.

Насправді, це озеро є чимось на зразок гігантської природної хімічної лабораторії по дослідженню виживання живих істот і мікроорганізмів в агресивному середовищі. Складно уявити, але дно озера – згаслий грязьовий вулкан, а ця рожева вода – прямий наслідок бурхливої життєдіяльності мікроскопічної зеленої водорості. Так, і це найсолоніше озеро в Криму. Рідко буває, коли навколо озера не вигорілий на сонці степ, а соковита, хоч і не ніжна, зелень. Це середина квітня, короткий проміжок, коли трави ще не померли під жарким сонцем, цвітуть різні польові квіти і дикі тюльпани. Кояське озеро відокремлене від вод Чорного моря вузькою смужкою суші і справді виглядає, ніби украденим у моря. Колись воно було частиною моря, але під дією прибою протягом останніх двох тисяч років з'явився окремий водойма глибиною менше метра, витягнувся на 3,7 км в довжину і майже на 2 км в ширину.

Навесні вода в озері ще досить далека від рожевого кольору, а солоність ще не зашкалює. У квітні-травні тут досить багато водоплавних птахів. Пізніше для багатьох з них вода буде вже занадто агресивною. Настає літо, і приходить спека (деякі вчені прирівнюють невеликі ділянки в цій частині Керченського півострова навіть не до степової зони, а до напівпустелі). Води в озері стає значно менше, вона відступає від звичних берегів, залишаючи замість себе сіль. Багато солі. Саме її вітер поступово розносить по навколишніх степах, роблячи їх практично мертвими і малопридатними для життя або культивування.

Найбільша у Європі пустеля знаходиться в Україні

Не варто дивуватись заголовку цього матеріалу – так, на території України розміщена справжня пустеля, яка, до того ж, є другою за величиною в Європі, поступаючись лише пустелі Ринь на заході Казахстану. Мова йде про **Олешківські піски**, які розкинулися на території кількох районів Херсонської області.

Як не дивно, українська пустеля зобов'язана своєму існуванню людині – адже, якби не її діяльність, такого природного об'єкту просто не було б. Пустеля з'явилася в другій половині XIX століття, коли на цю територію почали завозити овець. Один лише барон Фальц-Фейн, творець заповідника Асканія-Нова, мав більше мільйона голів. Вівці випасалися в степу, і поїли всю рослинність, яка до того стримувала поширення пісків.

Вітрова ерозія дозволила піскам збільшитися в розмірах, і наразі їх площа становить понад 160 тис. га. Олешківські піски добре видно з космосу.

Щоб стримати поширення пустелі, в радянські часи було здійснено заходи по залісненню пустелі – в її околицях було висаджено понад 100 тис. га штучних лісів (переважно соснових), масиви яких є одними з найбільших у Європі.

Не зважаючи на це, радянська система добряче нашкодила екосистемі району – тут було побудовано військовий полігон, де пілоти з країн Варшавського договору відпрацьовували скидання бомб. Тому в пісках, що перебувають на балансі Міноборони, і досі залишаються десятки, а може, й сотні нерозірваних бомб.

Втім, це не заважає туристам та зацікавленим здійснювати подорожі українською пустелею. Не зважаючи на те, що тут ви не побачите високих та чистих дюн, як в Сахарі, Олешківські піски по-своєму ваблять людей.

Українська печера «Оптимістична» найдовша гіпсова печера у світі

На українському Поділлі, поблизу села Королівка Борщівського району Тернопільської області знаходиться найдовша у світі гіпсова печера, яка має назву Оптимістична. Простягаючись на 216 км та сягаючи вглиб на 20 м, вона поступається лише вапняковій Мамонтовій печері у США. Оптимістична також – найдовша печера Євразії та п'ята за довжиною на Землі, вона занесена до Книги рекордів Гінесса.

Відкрита спелеологами львівського клубу "Циклоп" у 1966 році, ця печера являє собою складний за будовою лабіринт гrotів, галерей та ходів, що мають різну форму та розміри. У верхній частині 20-метрового пласту гіпс має темно-бурий колір, у нижній – жовтувато-сірий. Печера утворилася внаслідок розчинення підземними водами гіпсів неогенового віку (14 млн. років). Унаслідок цього її дно вкрите глиною або брилами гіпсу. У найбільш низьких ділянках зустрічаються навіть підземні озера із площею дзеркала води до 10-15 кв. м. Температура у печері незмінна протягом усього року і становить 9,5-10,5 градусів.

Найбільший скарб Оптимістичної – вторинні мінеральні утворення, що зростали у підземних порожнинах протягом десятків тисяч років. Зокрема, це гіпсові кристали, які в одних випадках у вигляді суцільного килиму вкривають стіни ходів, в інших – спостерігаються у вигляді окремих друзів великих білосніжних та прозорих кристалів. Деякі з цих утворень доволі рідкісні, а деякі є просто унікальними.

Цікаво, що гіпсові печери-лабіринти не мають аналогів в інших регіонах Землі, де також поширені гіпсові породи. А їх унікальність та краса приваблюють туристів та вчених з усього світу!

Термальні джерела Закарпаття: гарячі озера навіть в лютий мороз

У мальовничому куточку Закарпаття розташувалося місто Берегове. На весь пострадянський простір це місто прославився унікальними термальними лікувальними водами високої мінералізації (аналогі відповідної води є тільки в чотирьох куточках світу – Сахалін, Нова Зеландія, Ісландія і на Березівщині).

Зараз на території Берегового існує кілька термальних басейнів. Найбільший відкритий п'ятидесятиметровий басейн знаходиться неподалік центральної частини міста, на території навчально-спортивної бази «Закарпаття», яку побудували в шістдесятих роках минулого століття для тренувальних зборів радянських спортсменів - олімпійців.

Наповнюється басейн з півторакілометрового гейзера кремнієво-азот-вуглекисло-хлоридно-натрієвими водами високої мінералізації, які знищують майже всі мікроби. Через специфічний складу вода каламутна, брудно-коричневого кольору, її температура +50 градусів, але в басейні вона охолоджується приблизно до +30. Температура води однакова цілий рік.

Національний природний парк: Подільські Товтри

Товтри – це залишки узбережних рифів, витягнених паралельно давній береговій лінії. Аналогів у світі немає, але подібні за геологічними структурами скелясті гряди є у Великобританії та США...

Національно природний парк «Подільські Товтри» розміщений на території трьох адміністративних районів Хмельницької області: Кам'янець-Подільського, Чемеровецького і Городоцького, що становить 261316 га.

Товтри – це місцева назва скелястої дугоподібної гряди, висота якої у межах Національного природного парку сягає в середньому 400 метрів над рівнем моря. Над оточуючою рівниною ця гряда піднімається на 60-65 м.

Подільські Товтри відзначаються своєю геологічною будовою, рідкісною та невластивою для рівнинно-платформених областей. У цьому сенсі вони являють собою сукупність викопних рифових споруд узбережжя бар'єрного характеру, що утворилися у мілководних морях.

Окремі форми Подільських Товтр піднімаються у вигляді витягнутого валу або конусоподібних горбів. Подільська частина Товтр більшою частиною хвиляста, схили опуклі. Придністровська частина сильно і доволі густо розчленована глибокими каньйоноподібними долинами лівих притоків річки Дністер. Вивітрені та розмиті вапняки, які відслонюються на схилах долин, утворюють екзотичні скелі різної форми – колони, стовпи, гігантські гриби або хаотичні нагромадження брил та валунів.

Особливу цінність парку становлять історико-культурні комплекси в поєднанні з природними мальовничими ландшафтами. Тут зареєстровано 19 археологічних та понад 300 історико-архітектурних пам'яток. У парку – 14 санаторіїв, профілакторіїв та баз відпочинку, є значні запаси природних цілющих мінеральних вод типу «Нафтуся» («Сатанівська» у м. Сатанові) та «Миргородська».

Бакота – затоплена українська Атлантида

Бакота – напівлегендарна столиця Дністровського Поділля у XIII ст. (зараз місцевість розташована в Кам'янець-Подільському районі Хмельницької області). Місто являло собою укріплений замок та печерний монастир, збудований нібито самим Антонієм Печерським, який згодом на київських горах заснував Києво-Печерську лавру. В монастирських келіях ховалися місцеві жителі під час набігів кочовиків.

Місто, яке пережило численні ворожі навали, перестало існувати не так давно – у 1981 році. Тоді його було затоплено водами Новодністровської ГЕС. Мешканців розселено в сусідні міста, а Бакота стала підводною «Атлантидою».

Нині Бакота – це територія на березі Дністра, входить до національного природного парку «Подільські Товтри». Скельний монастир відновлений археологами, на його території три цілющі джерела.

Теплий клімат, подібний до кримського, святі місця, мальовничі краєвиди ніби запрошують відвідати цю українську «Атлантиду».

Вилкове — «українська Венеція», зачаровує пейзажами

Серед найцікавіших куточків нашої країни одне з почесних місць посідає містечко Вилкове, Одеської області. Або, як ще його називають, «Українська Венеція».

«Українська Венеція», «місто на воді» та інші втішні туристичні визначення — це, власне, і все, що було відомо про Вилкове. Як з'ясувалося, мало хто знає про Вилкове більше. Тобто, всі знають, що в Україні є Вилкове, але на питання, що ж там красивого, відповідь одна: «Ну, там замість доріг — канали, і жителі підпливають до будинку на човнах».

Якщо туди потрапити, то дійсність від побаченого перевершує всі очікування і ламає всі стереотипи. І замість одного дня там хочеться провести всі три, а то й більше.

Особливо, якщо потрапити у ті місця, куди до цього не ступала нога «пересічного» туриста.

Вилкове розташоване в Кілійському районі Одеської області, на кордоні з Румунією, в нижній дельті Дунаю, за 6 км від того місця, де Дунай впадає в Чорне море. Це місце називають «нульовим кілометром» — саме там можуть радісно побути всі охочі.

Вилкове на 45% складається з води. У кожному будинку замість машини човен — моторний або звичайний із веслами. У будь-яку точку міста можна дістатися човном, ним же перевозять вантажі, їздять на свої городи, розташовані на островах неподалік, і навіть везуть на пасовища корів.

Вам неодмінно тут сподобається. Навіть найдосвідченішим мандрівникам. Ви відкриєте для себе легкі маршрути: тут не потрібно протоптувати десятки кілометрів, щоб отримати задоволення, а по воді можна рухатися нескінченно довго і не втомлюватися.

Детальніше : <http://myplanet.com.ua/?p=771>

Джарилгач – найбільший безлюдний острів в Європі

Острів Джарилгач – найбільший безлюдний острів Європи – справжня мрія будь-якого “Робінзона”. Хоча він знаходиться лише в годині плаву від материка, він ніби створений для послідовників Крузо.

Джарилгач – острів у Каркінітській затоці Чорного моря. Найбільший острів України та Чорного моря. Адміністративно належить до Скадовського району Херсонської області. Вся територія острова та частина прилеглої акваторії входить у Національний природний парк "Джарилгацький".

Цей острів – унікальна заповідна територія в Чорному морі, фауна і флора якого настільки цінна, що більшість видів занесені в Червону книгу. Можливо, саме завдяки цьому Джарилгач і зумів залишитися диким і нескореним, незважаючи на те, що найближчий населений людьми курортний берег знаходиться всього в годині морської їзди. А тут, особливо на південь, людей практично не зустрінеш. І за простою можна зіткнутися з дикими оленями та конями, які зовсім не полохливі. У всякому разі, коні на контакт з серферами йдуть охоче. Для віндсерферів, яким вдається отримати офіційний дозвіл (острів прикордонний) і розстелити по дикому березі свої фірмові вітрила, тут справжній рай.

Джарилгач в перекладі з тюркської мови означає – обпалені дерева. Античні автори – Геродот, Птолемей – свідчать про те, що острів колись був густо вкритий лісом. І залишив частинку славної історії, пов’язаної з давньогрецькими міфами про Геракла і Ахілла. Таким чином, ступивши на острів, майже на увазі, що ця земля освячена глибокою історією, а вже потім захоплююча, ласкава, і просто створена для найцікавішої туристичної подорожі.

"Зачарована" яблуня-колонія на Сумщині

Незвична яблуня-колонія, розташована в м. Кролевці Сумської області, займає приблизно 10 соток і росте у вигляді... величезного куша.

Її більше 10 "стовбурів"- гілок вражають кожного, хто їх побачить, і це - чи не єдине дерево на планеті, що здатне самотійно укореняти гілки, тим самим продовжуючи своє життя. Коли один із стовбурів відмирає, віття яблуні нахиляється до землі і пускає коріння. Відтак, набравшись сил, підіймаються догори уже не гілки, а дерева.

За легендою, цій незвичній яблуні вже більше 220 років, і нібито її посадив садівник князя Мещерського. Під гілками яблуні ви можете знайти напис "Князь Петро Сергєєв, син Мещерский, народився 1780р. 24 серпня, помер 1848р. 18 лютого зроду 68 років" – від цього це дерево ще називають "княжим".

Щороку яблуня вкривається квітом, але плодоносить лише її одна половина, інша в цей час відпочиває. Яблука на смак солодкі та терпкі.

Вчені до наших днів шукали і не знайшли жодних аномалій у цій місцевості, однак виростити подібну яблуню ще не вийшло в нікого. Ходять навіть чутки, що такий незвичний спосіб розмноження є результатом того, що колись на дерево наклали прокляття.

У 1972 році дерево оголошене пам'яткою природи місцевого значення під назвою "Яблуня-колонія". А президентським указом від 1998 року її статус підвищено до загальнодержавного.

«Тунель кохання» на Рівненщині

Тунель кохання взимку

Тунель кохання восени

Недалеко від українського обласного центру Рівного є містечко Клевань, в якому знаходиться одне з найромантичніших місць в світі під назвою «Тунель кохання». У теплу пору року, коли розпускається в повну силу листя на деревах, зелене вбрання посаджених поряд один з одним дерев утворюють казковий зелений тунель навколо кілометрового відрізка залізниці, що вабить романтиків зі всієї країни всередину незвичайного тунеля...

Місця поряд з Тунелем кохання добре підходять для прогулянок, відпочинку і пікніків. Закохані загадують в тунелі бажання і цілуються. Якщо любов щира, то все загадане обов'язково збудеться. Приголомшливо красиве місце!

Не так давно по цій залізничній гілці ще рухалися потяги, проте незабаром дорогу остаточно закинули. Тому природа створила тут свій ландшафтний дизайн – коридор завдовжки приблизно з кілометр.

Тунель – приклад того, як природа може прикрасити створені людиною, але з часом покинуті місця.

Пройшовшись тунелем можна відчутти неповторність цього місця... Це маленьке диво залишить по собі лише найприємніші та найнеповторніші спогади...

*Тунель кохання
навесні*

*Мис Фіолент –
один із найбільш
мальовничих куточків
України*

Географічно мис **Фіолент** – це точка на околиці Севастополя, в південно-західній частині Кримського півострову.

Мис створений породами вулканічного походження, які утворилися 150 млн. років тому.

По обидві сторони від мису видно потоки застиглої лави. Древній вулкан значно зруйнований морем, зверху його покривають вапняки із вкрапленнями мінералів. Це місце вражає своєю особливою красою: суворі величні скелі, синє море – то бурхливе і гнівне, то спокійне і рівне, як дзеркало і безкрайне блакитне небо.

Мис Фіолент з моря

ГОРТАНИ: парфуми Карпат

На території Українських Карпат в південно-західній частині Івано-Франківської області біля підніжжя гори Довбушанка розкинулися понад 5 гектарів покритої зеленню і мальовничими камінням території. Головні господині тут смерека і реліктова європейська кедрова сосна, для збереження якої і був створений заповідник. Сюди приїжджають ті, хто любить гори і чисті гірські річки. Саме тут беруть свій початок п'ять кришталевих потоків.

Територія Гортан надзвичайно багата флорою і фауною. Тут можна зустріти 20 видів зникаючих рослин і 20 видів червонокнижних тварин. З найцікавіших – карпатський та альпійський тритони, плямиста саламандра, Нориця сніжна. Живуть і хижаки – це лісовий кіт і рись.

Бродити по заповіднику легко навіть в самий жаркий день, оскільки тут завжди прохолодно. Місця не просто красиві, але і трохи містичні, тому старожили з навколишніх поселень не радять новачкам підніматися високо в гору. Кажуть, що там живуть стародавні духи Карпат: мавки, перелесники, лісовики, лісові баби, нічниці і навіть може з'явитися Вій.

МЕДОБОРИ: гори і долини

На сході Тернопільської області на території Гусятинського, Підволочиського і Кременецького районів розташований дивовижний за своїм багатством природний парк “Медобори”. На площі в десять з половиною гектарів ви можете побродити по квітучих долинах, заглибитися в прохолодні гаї, піднятися на скелясті гори, побачити печеру “Перлова”, язичницькі городища, випити з мінеральних джерел і помилуватися унікальними карстовими озерами, які не замерзають навіть взимку.

Медоноси, що дали заповіднику назву, роблять повітря солодкуватим і дуже ароматним. На території парку ростуть понад 800 видів рослин, 29 з яких занесені до Червоної книги. Тут зустрічаються олені, козулі, дикі кабани, лисиці, куниці, борсуки та лосі.

Якщо обходити заповідник самому, можна легко заблукати. Тому важливо знати, що на території функціонують екологічні стежки “Гостра скеля”, “Пуща відлюдника”, “Бохіт”, а у філії “Кременецькі гори” – “Гора Бона”, “Гора Божа”, “Дівочі скелі”.

Адміністрація парку розташована у селищі міського типу Гримайлів, там можна замовити досвідченого екскурсовода або звернути в турбюро.

*Палає вогнище, навколо ніч,
Сьогодні ми зібралися для справи,
Нам не потрібні для інтиму гори світ,
Лише щоби гітари дзвінко грали.*

*Туристи – не звичайні перехожі тут,
Це їх життя і насолода, щастя,
За свій туризм вони полинуть, прибудуть,
Хто вже надував щастя оце вкрати?*

*Шалені іскри граються й летять,
Вони танок складають туристичний,
У колі друзів треба маски знять,
Щоби побачив ти навколо ліс містичний.*

*Вино пече у горло, і у руки,
Моді вже весело і гарно на душі,
Повсюди тут зворожуючі звуки,
Які від нас приховують куці.*

*Ми сидимо з вогнем, палючим в ноги,
Цілуємось, в обіймах лиш завімерши,
А завтра знову рахувать дороги,
Щоб не залишитись у горах, вмерши*

З ДНЕМ ТУРИЗМУ!